

آیلایندهای عاشق!

گفت و گو با ۲ معلمی که یکی از روی تخت بیمارستان تدریس می کرد و دیگری، یخچال خانه شان را تخته وایت برد کرده است

ZENDEGI - SALAM

ضمیمه روزنامه خراسان

شنبه ۲۴ اسفند ۱۳۹۸

۱۹ رجب ۱۴۴۱ • ۱۲ مارس ۲۰۲۰

شماره ۲۰۳۴۰

۱۵۶۱

مدارس سراسر کشور تعطیل شده است و اگر معلم ها در این روزها فقط به انجام امور شخصی و علائق شان، استراحت، فیلم دیدن، کتاب خواندن و...

بپردازند، نمی توان به آن ها خرده گرفت. اما معلمی همیشه عشق است و معلم ها همیشه عاشق. کافی است سری به شبکه های اجتماعی بزنید و عکس معلمی را ببینید که نداشتن تخته وایت برد برای آموزش ندادن به دانش آموزانش، بهانه نکرد و از یخچال خانه اش برای تدریس، کمک گرفته است. یا معلم دیگری که روی تخت بیمارستان و مشکوک به کروناست اما به جای غصه خوردن برای خود، به فکر دانش آموزانش است که از درس عقب نیفتند. نمونه دیگری که باید نامش به عنوان معلمی نمونه برای همیشه در تاریخ ماندگار شود، خانمی است که اطلاعات کمی درباره فضای مجازی دارد و بنابراین چند فایل صوتی کوتاه منتشر شده از او در شبکه های اجتماعی، با چگونگی استفاده از این بستر برای آموزش دادن، آشناییست اما وجدان کاری اش باعث شده تا تلاشش را به عشق دانش آموزانش و برای پیشرفت تحصیلی شان به کار بگیرد. منظورمان همان معلمی است که طی روزهای گذشته نحوه حرف زدنش که تلاش می کند به شکل آنلاین پروسه آموزش را ادامه بدهد، با واکنش های زیادی در شبکه های اجتماعی روبه رو شده است. اما آیا پند یا انالین، چه فرقی می کند وقتی یک معلم با عشق و علاقه، حضور و غیاب دانش آموزانش را این بار به جای نیمکت از پشت گوشی هایشان انجام می دهد و آموزش را به استراحت، ترجیح داده است. در پرونده امروز زندگی سلام با دو معلمی که تصاویر تدریس از راه دورشان در چند روز اخیر در شبکه های اجتماعی مورد تمجید کاربران قرار گرفته است، هم کلام شد و ایم و با هدف والای آن ها سخن گفته ایم.

دغدغه ام جلوگیری از افت تحصیلی بچه ها است

گفت و گو با معلمی که از یخچال خانه اش به عنوان وایت برد برای آموزش دانش آموزانش استفاده کرد

صالح سیستانی | خبرنگار

در شرایط شیوع ویروس کرونا و قرنطینه ای که بسیاری را کلافه کرده، هستند افرادی که بر شرایط غلبه می کنند و خبری هم به دیگران می رسانند. یکی از نمونه های عینی چنین افرادی، معلم شریف اهل حمیدیه است که از طریق فضای مجازی به دانش آموزانش درس می دهد. خانم عنصری به دلیل در اختیار نداشتن وایت برد از یخچال خانه اش به عنوان تخته استفاده می کند و تصویر او در حال تدریس به یکی از خبرهای داغ فضای مجازی در چند روز اخیر تبدیل شده است. به همین بهانه و در ادامه، گفت و گویی با او داشته ایم.

استقبال از این حرکت بی نظیر بود

از این معلم فداکار حمیدیه ای درباره استقبال خانواده ها و دانش آموزان و این که آیا آن ها به اینترنت، رایانه و تلفن همراه دسترسی داشتند یا خیر، سوال می کنم که این طور جواب می دهد: «در ابتدا برای دانش آموزان این شیوه یادگیری سخت بود و کمتر با آن آشنایی داشتند. حتی در ابتدا خجالت می کشیدند و مشکل، ارتباط برقرار

می کردند. در کنار این بعضی خانواده ها هم تمایلی نداشتند که فرزندشان به اینترنت دسترسی داشته باشد اما رفته رفته هر دوی مسائل تغییر کرد و همه بچه ها بسیار در برگزاری کلاس به این شکل مراباری کردند و هم خانواده ها وقتی دیدند هیچ سوء استفاده ای انجام نشده، تمایل پیدا کردند فرزندشان چنین استفاده ای از اینترنت داشته باشد. در کنار این، هستند دانش آموزانی که متأسفانه خانواده آن ها گوشی هوشمند یا رایانه ای در اختیار نداشتند که برای آن ها کلاس تلفنی برگزار می کنم و اس ساعتی مقرر در روز با آن ها تماس می گیرم. خانواده و خود دانش آموز به حدی به این نوع کلاس ها خو گرفته اند که اگر قدری تاخیر در تماس داشته باشم، خودشان تماس می گیرند. اصلاً دلیل دیده شدن کار بنده در این سطح و در فضای مجازی، کار خانواده دانش آموزان بود که ابتدا زبانی به دوستان شان از این حرکت می گفتند و بعد از آن، عکس هایم در چین تدریس در فضای مجازی پخش شد و ناگهان دیدم بسیاری در این باره صحبت می کنند.»

همسر هزیننه های اینترنت و تلفن را تقبل کرد

خانم عنصری به سوالی درباره این که تا کی می توان به این شکل به کودکان تدریس کرد، این طور پاسخ می دهد: «با توجه به روند خوب یادگیری بچه ها در این دوره از کلاس ها، از افت و عقب افتادن آن ها تا حدود زیادی جلوگیری شد. البته که این سبک برگزاری کلاس ها هزینه تلفن و اینترنت بسیاری دارد که حقوق یک معلم حق التدریس به هیچ عنوان کفاف

۱۳ سال سابقه دارم و هنوز رسمی نشده ام

این معلم خوزستانی در ابتدای گفت و گو از شرایط خود و سوابقش چنین می گوید: «مریم عنصری هستم، ۱۳ سال سابقه کار دارم که هشت سال مربی پیش دبستانی بودم و پنج سال است حق التدریس هستم. نیروی رسمی آموزش و پرورش نیستم و امسال در پایه دوم فعالیت می کنم. شخصاً همیشه با عشق کارم را دنبال و با تمام وجود برای پیشرفت دانش آموزانم تلاش می کنم.»

آزمون پیامکی و حل اشکال تلفنی هم دارم

خانم عنصری درباره دلایلش برای شروع کلاس های آنلاین با کمترین امکانات، این طور توضیح می دهد: «من هم مانند همکارانم، افت نکردن بچه های کلاس دغدغه ام شده بود. ناگهانی بودن شیوع ویروس و لزوم قرنطینه هم دلیلی شد که نه امکان خروج از خانه را برای تهیه ملزومات تدریس داشته باشم و نه بتوانم از آموزش و پرورش که همیشه ما را یاری می کند، درخواست کمک کنم. به همین دلیل تصمیم گرفتم از یخچال منزل به عنوان وایت برد استفاده و با دانش آموزانم از طریق فضای مجازی ارتباط برقرار کنم. این ارتباط فقط به فیلم های آموزشی خلاصه نمی شود و آزمون های پیامکی، حل اشکال های تلفنی و مواردی از این دست را هم شامل می شود.»

آینده دانش آموزان نباید تحت تاثیر بیماری من باشد

گفت و گو با معلمی که تدریس به دانش آموزانش را حتی از روی تخت بیمارستان هم رها نکرد

مجید حسین زاده | روزنامه نگار

«پروین شکرالهی»، معلم پایه ششم مدرسه جلال آل احمد آبادان در مدت یک هفته ای که به دلیل مشکلات تنفسی مشکوک به کرونا در بیمارستان بستری بود، برای دانش آموزانش سوالات ریاضی طرح می کرد و از طریق واتسآپ برای شان می فرستاد. او این روزها در قرنطینه خانگی است و صحبت کردن برایش کار سختی شده چون تنگی نفس، آنش را بریده است اما این مسئله در برابر هدفش که پیشرفت تحصیلی دانش آموزانش است، به چشم او نمی آید. هر چند صحبت کردن برایش راحت نیست اما راضی می شود دقایقی کوتاه با مادر پاره عکسی که از او در شبکه های اجتماعی پر باز دیده شده و

در حال تدریس از روی تخت بیمارستان است، گفت و گو کند.

منتظر نتیجه تست کرونا هستم

«این روزها در خانه هستم اما مشکل تنفسی ام هنوز حل نشده و نمی توانم زیاد صحبت کنم»، خانم شکرالهی با این مقدمه درباره آخرین وضعیت سلامتی اش می گوید: «من به تازگی تست کرونا دادم البته آزمایش های منفی بوده اما هنوز نتیجه تست من نیامده است. با این حال، پزشک هایم گفتند با توجه به روند من، به نظر نمی رسد که کرونا داشته باشم و اکنون هم مرخص شدم و در قرنطینه خانگی هستم.»

استرس افراد بابت احتمال ابتلا به کرونا، حال شان را بدتر می کرد

این معلم تلاش در باره شرایط بیمارستان و بیماران مشکوک به کرونا هم می گوید: «فضای بیمارستان نه خیلی خوب بود و نه خیلی بد. متوسط بود. فقط یک مشکلی بود که در شب ها، رسیدگی ها ضعیف تر می شد که البته پرستارها هم حق داشتند چون واقعا خسته می شدند. با این حال باید از همه آن ها بابت زحمات بی دریغ شان در این شرایط سخت و پر اضطراب، تشکر کرد. در بخشی که من بستری بودم، بیماران دیگری که مشکوک به کرونا بودند، حضور داشتند. بعضی هایشان خیلی استرس داشتند اما بعد از این که دکتراها بر اساس نتایج آزمایش به آن ها می گفتند که مسئله خاصی نیست و احتمال ابتلای شان به کرونا بسیار کم است، به طور ناگهانی حال شان بهتر می شد و مدام به دکتر می گفتند پس ما را زودتر مرخص کنید تا به سر کار و زندگی مان برگردیم! من از نزدیک دیدم که استرس افراد بابت احتمال ابتلا به کرونا، حال شان را بدتر می کرد و این موضوع نیاز به مدیریت دارد.»

آینده دانش آموزانم نباید به دلیل مشکل من تحت تاثیر قرار بگیرد

خانم شکرالهی درباره این که در کنار استرس بابت احتمال ابتلا به کرونا، چرا تصمیم به تدریس گرفته هم می گوید: «من از سال ۷۰ در آموزش و پرورش مشغول کار و در آستانه بازنشستگی هستم. از چند روز پیش با این که مشکوک به کرونا بودم و حالم خیلی خوب نبود اما نگران وضعیت تحصیلی دانش آموزانم بودم. من باور دارم که آینده دانش آموزانم نباید به دلیل مشکل من تحت تاثیر قرار بگیرد. در

روزهای اول بیماری، تدریس مختصری از روی تخت بیمارستان داشتم و یک سری ویدئو را برای اولیای دانش آموزانم فرستادم تا ببینم عکس العمل آن ها چطور است. ویدئوهای آموزشی و حتی نمونه سوال با صحبت هایی درباره پاسخ هایش. به طور مثال روی کاغذ به سوالات پاسخ می دادم تا والدین از درست یا غلط بودن جواب های فرزندشان، مطمئن شوند. وقتی این کار با استقبال آن ها روبه رو شد و چند نفری با من تماس گرفتند که اگر این روال ادامه داشته باشد، لطف بزرگی در حق فرزندانشان کرده ام، قدم هایم را در این مسیر محکم تر برداشتم و لحظاتی هم به طور کلی، کرونا را فراموش می کردم.»

بچه ها هم پیگیر تدریس هستند

او درباره این که آیا دانش آموزانش هم به این کار علاقه مند هستند و این نوع تدریس را با اشتیاق پیگیری می کنند یا خیر، می گوید: «ما با کمک دانش آموزان کرونا را شکست می دهیم. هر قدر آن ها آگاهانه تر رفتار کنند و علم بیشتری داشته باشند، سلامت جامعه بیشتر تامین خواهد شد. درباره کلاس های آموزش از راه دور هم، خیلی از بچه ها پاسخ های سوالات را برای من، چند ساعت بعد از پایان تدریس می فرستادند که نشان از پشتکار آن ها داشت. یک مشکل ما این بود که بعضی از اولیا، نت داشتند اما همسایه ها به یکدیگر کمک

می کردند تا حدودی این مشکل رفع شد.»

این شیوه تدریس را هنوز هم ادامه می دهم

از این معلم درباره ادامه دادن این نوع تدریس به خصوص با صدايي که مدام به خاطر سرفه می لرزد، می پرسیم که می خندد و می گوید: «دانش آموزان سرمایه های هر کشوری هستند و ما نباید به راحتی، دست از آموزش آن ها برداریم. من از روز اولی که مدارس تعطیل شد، نگران دانش آموز هایم بودم و با خودم گفتم اگر تعطیلات ۳ یا ۴ روز ادامه داشته باشد، هیچ توجیهی ندارد که دست روی دست بگذارم. تقریباً پنج ماه از سال را پشت سر گذاشته ایم و این تعطیلات باعث می شود تا به خصوص در سال های آینده، پایه درسی این دانش آموزان ضعیف شود و با مشکل مواجه شوند. این روزها هم چون گوشی ام اینترنت دارد، به تدریس ادامه خواهم داد و امیدوارم که خداوند هم برای بهتر انجام شدن این کار به من کمک کند.»

